

„Soča“ izhaja vsak petek in volja po pošti prejemana, ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.40
Pol leta „ 2.20
Četvrt leta „ 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „po. slanicah“ se plačuje za navadno trisop. no vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „treh kren“, na starem trgu in v nunski ulici ter v Trstu, via Cassina, 3.

Dopisi in naročnina naj se pošlje opravištvu „Soča“ Via Seminario št. 10.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina znižuje, ako se oglase pri opravištvu.

Slavnost jugoslovanska.

V poslednjem listu smo se spisom: „Dika jugoslovanska“ našim priprostejšim čitateljem nekoliko bolj označili vladiko Strossmayerja tor smo v ta namen navedli mnogo znamenitejših činov njegovih; a vse navesti, kar je on dobrega in blagoga storil in uzročil — kedo je v stani? — Po tolikih in takih dejanjih ni mogoče drugači, nego da je velemož vladika Strossmayer postal svetovno slaven, da se vse zanima za njega — dobro iz ljubezni, hudobno iz sovraštva, kakor je naravno, da pohlevra čebele naberajo sladki med, iz česar ose in sršeni le neslastni sok napravijo. Namenili smo opisati pošteni človeški roj, ki je sposoben nabirati sladčice iz zlahnih cvetic, kakoršna je vladika Strossmayer; ognemo se pa vseh osa in sršenov, ki za Slovanstvo nimajo družega, nego strupeno želo.

Naša jugoslovanska dika, Strossmayer, obhajal je svojo zlato mašo slovesno 19. dne p. m. Tu prilika odkrila je še bolj, kako so vsa slovanska srca se svetim čustvom udana velicumu, velikanu največega naroda slovanskega. Zgodovinsko znameniti ta dan opisati, kako hvaležni narod slovanski ljubi in časti vrle in zveste sinove svoje, štejem si v dolžnost.

Ves slovanski svet pripravljal se je da je proslavil zlato mašo največjega dobrotnika svojega, jednega najslavnejših in najučenejših mož našega stoletja, dika svete cerkve — Djakovskega vladike Josipa Juraja Strossmayerja. Posebno se je k tej slavnosti pripravljali verni narod bosenskosremske vladikovine, hoteč dne 19. marca od vseh strani v procesijah priti v Djakovo, da izkaže spoštovanje in udanost svojemu vrhovnemu pastirju. A glej čuda! Kakor se je bila za časa potovanja na Velehrad zapazila kuga, da se je bil prepovedal pohod, tako so se v Djakovem zapazile osopnice, da je bilo prepovedano zbiranje naroda za čas Strossmayerjeve slavnosti 19. marca. Je-li pa ta skrb za zdravje hrvatskih, srbskih in slovanskih rodoljubov omejila kaj slavnosti in motila kaj aplošna radost, o tem naj sodijo častiti čitatelji iz sledečega opisa slavnostnih dni.

V nedeljo dne 18. marca pripelje se v Djakovo z deputacijami zagrebškimi v soboto večer ob jednem deputacija slovanska v vozovih prevzvišenega biskupa. Biskup je preljubeznjivo vsprojel, posamezne članove tudi objel in poljubil, ter vse povabil, da ostanejo za svojega bivanja v Djakovu njegovi gostje. Čili slavljenec je že ta dan pri večerji svojimi zlatimi nauki in duhovito konverzacija vse očaral. Nazdravil je vsem došlim. Kanonik Rački iz Zagreba pa je še pose-

bej napil Slovincem, za kar se mu je zahvalil gosp. Hribar.

V nedeljo imel je prevzvišeni v svojej kapeli sv. daritev, katere so se udeležili tudi nekateri člani slovenskih deputacij.

Ob 12. predstavili so se biskupu njegovi gostje pod vodstvom nadžupana Zagrebskega dvornega svetnika Badovinca. Prevzvišeni vladika Strossmayer je odgovoril, da mu je v veliko veselje, ko vidi toliko učenih mož kot svoje častilce in je še posebno slovenskim deputacijam kazal, da mu je gotovo najljubše, da so se tudi njegovi Slovinci na njega spomnili. On ljubi Slovence kot svoj lastni narod in vedno blagoslovlja ta blagi narod. Prosil je slovenske poslance da sporočijo celumu narodu in vsakemu Slovincu posebej njegovo najsrčnejše pozdrave. Podavše vsakemu še jedenkrat roko, odpustil jih je milostno!

Prevzvišeni je mej obedom vsako deputacijo še jedenkrat presrečno pozdravil ter imel tudi za vsako in vsakega člana njenega duhovite opazke. Biskup pravil je zopet, kako so mu Slovinci pri srci, kako blago da so delali naši vodje Bleiweis, Einspieler, Toman in drugi, koliko je zlasti prvi narodu koristil s tem, da je, čeravno ni imel blaga in je bil priprost človek, narod prebudil in neumorno deloval. V imenu Slovencev zahvalil se je dr. Marolt, kateri je rekel, da ima prevzvišeni tako velike zasluge za narod slovenski kakor hrvatski. Kazal je na razmerje jugoslovanskih plemen pred desetimi leti in sedanje in to dobro razmerje kot glavno zaslugo Strossmayerjevo proslavljati in njemu v imenu Slovencev napil. Sledilo je potem več napitnic.

Ob šesti uri na večer bila je krasna predstava pri ondašnjih opaticah, pri kateri je bil biskup do solz ginjen in videti je bilo tudi mnogo drugih, ki so si oči brisali. Vsakako je karakteristično, da je bila cela ta predstava prepovedana od vlade in da se je ta prepoved še le na večer zopet preklicala na posebno telegrafno prošnjo od strani rarnostana. Tudi o osepnicah ondašnji privatni zdravniki nič niso vedli.

Po predstavi b. lo je Djakovo jako krasno razsvitljeno in pred palačo vladike bilo je zbrano mnogo ljudstva, ki je vedno pozdravljalo vladiko.

Sv. Jožefa dne zarano naznanjal je djakovskemu prebivalstvu strel topičev, da je napočil slavnostni dan. Na ulici začelo je postajati živahno in na trgu pred stolno cerkvijo in vladiskim dvorcem začel se je zbirati praznično obleđeni narod. Ker je bilo ta dan zabranjeno prostemu narodu prihajati v Djakovo, pomagal si je marsikdo tako, da je prišel že v soboto ali nedeljo ter pričakal slavnostnega dne pri svojih znancih ali sorodnikih. Djakovo samo pa je sv. Josipa dan — dasi na Hrvatskem ni zapovedan praznik

— praznovalo bolje ko vsak drugi dan v letu; trgovine, še celo židovske, ostale so zaprte; hiše pa so se odličile z zastavami.

Vladičini gostje zbirali so se v dvorinah vladiskega dvorca. Bilo jih je prispelo od raznih krajev nad sto.

Ob dovetih prišla je duhovščina, na čelu jej prošti dr. Rački, Streit in O. Miller, po prevzvišenega vladika in takoj na to jela se je mej zvonjenjem in grmenjem topičev pomikati procesija iz dvorca preko trga v cerkev. Koder je šel vladika, padalo je na kolena mlado in staro, križajoč se o njegovem blagoslovu.

Slovesna sv. maša, katero je daroval vladika z veliko asistencijo, začela se je točno o polu desetih.

Mej sveto mašo obhajal je vladika na stopnjicah velikega altarja mnogo vernikov obojega spola. Po končanem svetem opravilu pa je izpred altarja govoril daljši govor, ki je na vse navzoče naredil tako mogočen utis, da ni bilo videti v cerkvi subega česa. Mnogi ihteli so se glasno. Glavne misli tega prekrasnega cerkvenega govora so:

„Petdeset let je, odkar sem postal duhovnik. Izredna božja milost poklicala me je kmalu na to vladisko stolico, da sem Vam višji dušni pastir. Naj je bila moja volja še tako dobra in moja moč še tako slabotna, jedno je gotovo, da sem vedno imel pred očmi uzvišeni svoj poklic. Večna resnica, ki se razodeva v naukih svete vere; ta resnica, ki je od Boga samega in ki vodi k Bogu, bila mi je vodilo pri vsem mojem delovanji; njo ohraniti neoskranjeno, bilo mi je neprestano hrepenenje. Združeval sem pa v svetem svojem poklici z ljubezijo do Boga tudi vedno ljubezen do naroda, ljubezen do Vas, ki ste bili izročeni mojemu vrhovnemu pastirstvu. Vest mi zato ne očita ničesar. Duhovnika ne morem si misliti, ki bi poleg Boga ne ljubil svojega naroda; ako pa so vender taki, tedaj niso pravi duhovniki, tedaj ne umejo prav dolžnosti svojega stanu. Pravi pastir mora dati življenje za svoje ovce; te ovce ste mi vi, te ovce mi je narod moj. Naj bi me preganjali in tirali v smrt, ljubezni do naroda ne dam si izruvat iz srca. Jezus Kristus daroval se je na križi v neskončnej svojej dobroti za vesoljno človeštvo; a on — sin božji — je še v poslednjih trenutkih prosil nehvaležnemu narodu svojemu odpušcanja, on je izraelski narod v neizmernej ljubezni do njega izgovarjal, da ne vé kaj dela. Tudi jaz bodem narod svoj ljubil, zanj gorel, zanj deloval do poslednjega izdihaja kot pravi duhovnik; vedite pa tudi vi vsi, da mora v trenutku nevarnosti biti vsak posameznik, gospod ali kmet, duhovnik v službi naroda in domovino. Ako ljubim in blagoslovljam svoj narod, ne ljubim in blagoslovljam

LISTEK.

Naši zvezdi

premilost, gospodu

JOSIPU JURIJU STROSSMAJERJU

uzoru in diki Slovanov

o svečani priliki

Nj. zlate nekrvave daritve

dne 19. marca 1888.

Pri nas se črn zagrinja mrák
Nebó zastíra gost oblák
In zvezde ni nobéne.
Pač mnóga tukaj luč brlí,
A z néba teh nobéna ní,
Iz zémlje so rojéne.
Ve zémeke luči zgínite!
Nebóške, zvézde sínite,
Vaš svít naj nas tolaži,
On pót nam pravo kaži!
Na górnjo zrém in dóljno stran,
Za nas obók povsód — témán; —
Ozrém se v tmáni nóčni
Tja dól na svéd istóčni;

Oj, jasna zvezda tam gor,
Že znana mi iz davnih dni,
I n a m je ta svetíla,
Vodníca nam je bila!

Ta zvézda — Ti!
Ti vodiš nas, nam jasno sješč,
Nam blagodejno žarke liješč,
Da, bolje vodiš nas odzgor
Neg vseh sozvezd Ti množni zbor —
Ti zvézda vzórna si!
Bil zvest si v vek Bogú in ródu.
Bil zvest Cirilu in Metodú,
In — sebi!

Značajno hodil si vsikdár,
Bil stalen Ti je pót in žar
Kot zvezdam tam na nébi, —
Oj slava Tebi!
Ti svetiš bratom rodnim tam,
Oj sveti še sirotnim nam,
Brez zvezde zdaj popotnim nam
Dve zvezdi nam sta kdaj sijali
Ciril, Metodij sta se zvali . . .
Um, la sta Ciril, Metod!
Kdo zdaj po njiju stezi hodi?
Kdo nas po njiju vzoru vodi?

Proklet zdaj njiju vzor je tod!
Prokleti so pri nas obredje,
Ki v njih Bogá molili dedje!
Ti bodi drugi nam Metod!
Ti nas po poti oni vodi,
Ki sveti jo je vtril Metodij!
Oj jasna, vzórna zvezda naša,
Ti kaži do svetíšč nam pot,
Kjer sveti jezik naš se zglása! . . .

Sijaj nam, oj svíte krasni,
Zvézda meni Ti edína,
Še Te treba cerkev naša,
Treba še te domovina, —
Oj, ne vgasni,
Svite jasni! . . .
A . . . saj zvezde ne gasnó,
A saj zvezde ne mrjó:
Vekovít
Njih je svít.
Tudi Ti pred nami hodil,
Svétíl bodeš nam nevgasnó,
Slave rod boš varno vodil.
U bodočnost jasno!

S. GREGORIČ.

le Vas, ki ste mi udani, temveč ljubim in blagoslov-
ljam tudi svoje sovražnike". —

Najpopolnejši bil je utis tega govora. Vladika v
polnem cerkvenem ornatu z mitro na glavi in pastir-
sko palico v rokah, praznujoč petdesetletnico svojega
mašništva, a govorec tako živahno in gladko, ko da
mu je komaj trideset let; beseda njegova priprsta
kljub temu polna duševne globokosti; obraz njegov
oblit z neko nadzemeljsko milobo — vse to upitvalo
je na navzoče tako harmonično-pobožno, da je po
končanem govoru, ko se je vladika vračal na svoj
prstol, cela cerkev kakor vesled neznaše zapovedi
popadala na kolena. Iz src vseh pa so gotovo puh-
tele k vsemogóbnemu Bogu najiskrenejše prošnje, naj
bi svojeji svetelj cerkvi in narodu ohranil še dolgo
tega blagoslovca ljubezni in resnice.

Ko se je po podelitvi apostolskega blagoslova
vrnil vladika v svoj dvorec s procesijo v enakem
redu, kakor je prišla v cerkev, podal se je v ožje
prostore svojega stanovanja, da se odpočije; v pro-
stornih dvoranah njegove rezidence pa so se začele
zbirati množestvilo deputacije v tem, ko se jejšla
naroda zbralo na prostornem trgu pred dvorcem ter
v veži in na dvorišču istega.

O poludvanajstih začel je vladika vsprejemati
razna odposlanstva. Prvo bilo je na vrsti odposlanstvo
duhovščine, za duhovščino pa bilo je vsprejeto na-
rodno odposlanstvo, v čegar imenu izročil je grof I-
van Drašković adresu z 9000 podpisi z raznih
krajev domovine in potem takoj odposlanstvo Ljubljan-
skega mesta. V imenu poslednjega nagovoril je vla-
diko mestni odbornik Ivan Hribar tako-le:

„Visokoprevzhoditeljni in visokoprosveščeni gospod!
Premilostivi vladika!

Petdeset let je minolo, odkar ste, darovavši pr-
vo sveto daritev, posvetili Bogu svoje srce, katero je
prej že posvečeno bilo narodu in domovini. Ta trojna
posveta bila je izvor velikih dobrot, katere ste ska-
zali svetelj cerkvi in domovini. Petdeset let ne po-
menja veliko v življenju naroda; a v življenju Hrvat-
skega naroda pomenja teh petdeset let cela stoletja.

Svet poznal je Hrvata le junaka na bojujem po-
lji; na prosvetnem poprišču ni si ga znal vrstnega.
Začuden si torej mane oči sedaj, ko vidi da je ta
kulturno prezirani narod v poslednjih letih napred-
oval tako orjaški, ko vidi da se je v hrvatskeji do-
movini začela tako znamenito gojiti znanost in raz-
cvetati umetnost. Začuden si mane oči in povprašuje
se: od kod vse to v tako kratkem času? In tu po-
staja pred Vašo uzvišeno osebo in priznati si mora:
iz Njega, iz biskupa Strossmayerja.

Da! — visokoprevzhoditeljni gospod! ves ta
velikanski napredek Vašega naroda večinoma Vaše je
delo; Vi ste radostnega srca pozdravljali vsako zasno-
vo za napredek naroda in povzdigo domovine; Vi ste v
najboljših sredi hrvatskih budili in gojili nado do
slavne bodočnosti; Vi ste iz darežljive svoje roke si-
pali brezštevilo dobrot širom domovine; Vi ste hr-
vatskemu narodu dali ono, kar drugim narodom dajo
cesarji in kralji: vseučilišče, akademijo, galerijo slik
in pa čarokrasno to cerkev, v kateri ste po milosti
božjej darovali danes zlato sveto mašo in katera je
po zasnovi in izvedbi najslajnejša priča velicega Va-
šega uma in blazega Vašega srca.

Tacega moža imenovati svojega častnaga me-
ščana ponosno je glavno mesto bratovskega sloven-
skega naroda, bela Ljubljana. Zato je nje zakoniti
zastop izbral nas iz svoje srede ter nas poslal sem z
naročilom, da Vašej Visokoprevzhoditeljnosti sporoči-
mo v današnji slavnostni dan čutila Ljubljanskega
prebivalstva, katera se dajo izraziti z malimi beseda-
mi, ki slovejo: brezmejno občudovanje in najpopol-
nejše spoštovanje.“

Ko je govornik Hribar izrekel besede: „Vi ste
svojamu narodu dali, kar dajo drugim narodom ce-
sarji in kralji“ zalile so vladiki solze oči in začel se
je glasno ihteti. Ginjeno zahvalil se je odposlanstvu,
objemal vse tri člene njegove in presil je naznaniti
mestnemu zastopu Ljubljanskemu, da je ponosen na
častno meščanstvo slovenske prvostolnice in da bo de
za srečo in blagor Ljubljane in njenega prebivalstva
vedno obračal se v molitvah k Bogu. Prosil je tudi
sporočiti vsemu narodu slovenskemu, ki ga ljubi in
blagoslovlja iz vsa srca. (Dalje prih.)

„Velika beseda“ za Hribarjev spomenik.

V kratkih 14. dneh uže druga velika „beseda“
v našej čitalnici! Kaj tacega ni zmoglo naše društvo
uže davno, morda še v onej zlatej dobi ne, ko so
mu bili odnošaji gledé sodelavcev in osebito še pev-
skih moči mnogo ugodnejši nego so danes. A kar
neugodni odnošaji zavirajo, to dožene resna volja in
vstrajna marljivost gg. sodelavk in sodelavcev. Malo
jih je, a so korenjaki. Njim se imamo zahvaliti in
— razume se — vrlemu društvenemu odboru, da se
čuti naša čitalnica v svojeji 25letnici še mlado in žilo
ter je ni nikakor volja uleči se v hladni grob, kakor
jej je kedo uže prorokoval. Ne! Ona, mati vseh dru-
gih slov. društev v mestu, dala je v minulih tednih
najlepši vzgled svojim otrokom, kako naj jo posne-
majo sedaj in poznejša leta, ko tudi ona prekoračijo
dobo mladeniških let.

Čitalnični odbor je uže davno gojil čustvo hva-
leznosti za bivšega svojega pevovodja, lani umrlega
Hribarja, občasno, da je, odkar je postal zač. vo-
ditelj vadnice, odtegnil društvu svojo moč — menda
z ozirom na spremenjene politične odnošaje v našem
Primorju. In težko je delo to tudi blagemu pokoj-
niku, kar želel je vedno kazati se hvaleznega čital-
nici, katera jedina mu je pripomogla, da je prišel iz
Vipave na tuk. c. k. normalko. Zato je pa čitalnični
odbor nameraval uže lani takoj po smrti Hribarjevej
prirediti „besedo“ z vstopnino, s katero bi bilo mo-
goče omisliti pokojniku nagrobni spomenik. A rod-
binske razmere, vrednega naslednika gospodu Hri-
barju, društvenega pevovodje g. M. so zaprečevale,
kar se je zgodilo še le pretekli ponedeljek.

Da je odbor izbral v to drugi velikonočni praz-
nik, vodila ga je misel podati zajedno priliko zabave
tudi Slovincem z dež-le, ki obiskujejo ta dan naše
mosto zaradi običajnih knjskih dirk na Rojicah. In
pravo je pogodil! Ob napovedani uri se je začelo
zbirati v krasno razsvetljenj čitalničaj dvorani mnogo
ljudstva. Mesto in dežela sta bila častno zastopana.
Pohvalno se moramo izraziti o gospóh in gospodičaj-
čitalničarkah, ki so besedo počastilo v prav lepem
številu.

Vspored se je pričel z moškim zborom „Pje-
vajmo!“, katerega so peli čitalnični pevci pod vo-
dstvom svojega vrliga in jako požrtvovalnega pevo-
vodje. Pri zabavi Strossmayer-jeve slavnostne „be-
sede“ je rekel odlični govornik Hrvat, da se izrazuje
vzajemnost Slovincem s Hrvati najbolje v pesmih —
slovenskih petih mej Hrvati in hrvaških mej Slo-
vinci. To vzajemnost je naš skladatelj Foerster jako
dobro izrazil v hrvaškeji pesmi: „Pjevajmo“ poklonje-
nej hrvaškemu pevskemu društvu „Kolo“ v Zagrebu
in namenjenej slovenskim pevcom. Kar dobimo iz
Foersterjevega peresa, je pač le dovršeno in tako
tudi ta skladba. Polna melodije v posamnih glasovih,
hvaležna, puščajoč vsakemu glasu primerno razpro-
stranje, in veren izraz pesnikovih misli. Izvršitev je
bila srečna, posebau pola efekta je bil oni del, kder
prevzame melodijo bas II., dočim so ga viši trije
glasovi spremljali v ljubkem „pianissimo“. Občinstvo
je pozdravilo uže prvo pevsko točko z glasnim odo-
bravanjem. Na to je sledil mešani zbor „Vzor“ na-
šega nadobudnega skladatelja Fr. S. Vilharja. Važna
je ta skladba, ker je prva glasbena misel sklada-
teljeva iz leta 1865, ko je bil stoprv v 13. letu svo-
jega življenja. Razliva se po skladbi neka posebna
milina, in naš vrlji mešani zbor jo je znal tudi vrlo
dobro izraziti se svojimi glasovi. Komaj so utihnili
ubrani glasovi zadnjega krepkega sozvoka, nastal je
pravi vihar ploskanja in odobravanja uzadovoljenega
občinstva. Mej našim poslušalstvom opaziti je po-
seбно navdušenje za mešane zборе. Mešani zbori
cdlikujejo se po zvočni raznovrstnosti glasov nasproti
ozki leži moškega petja; prav tako imajo prednost
zaradi večega obsega, polnosti, krepkosti in lepote
glasov, kar je pri moškem zboru vse le bolj jedno-
stransko. Zato pa mešani zbori pomalem izpodnikajo
tla moškim zborom in nas Slovincem in tema nalično
se vedno bolj množi število glasbotvorov za mešano
petje. To seveda jako otomni slavo tenoristov, koji
pa so uže tako redki. Igra „Ali piyavaj ali utoni“
zvršila se je jako povoljno. Požrtvovalnost in spret-
nost našega g. režiserja si je uže davno v polni meri
osvojila priznanje našega občinstva. To vam je pravi
ljubljenec našega poslušalstva; dovolj je uže, da se
prikaže na deskah, ki pomenijo svet. Gospodična
Ljudmila nastopila je takrat prvič pa igrala je svojo
vlogo tako dobro, kakor bi bila, takim igram vže
davno privajena. Bogdan bil je dičen mornar. Uloga
mornarske hladnokrvnosti zvršil je jako dobro, tako
da je človek menil imeti pred sabo dolgopetega An-
gleža — sodeč vsaj po govorenju. Gospod Bogdan
zasluži pa še posebno priznanje zaradi vzgledne mar-
ljivosti in požrtvovalnosti; težavne uloge je sprejel ta
dan v vseh treh igrah. Naj bi ga posnemali oni
mladi in zmožni gospodje, ki imajo vedno na jeziku
izgovor: „nimam časa“, ako jih človek naprosi maj-
hne usluge za društveno življenje.

Konec prihodnjič.

Vatikanska razstava.

Ako stopiš v to razstavo ter z očesom premeriš
sijajno urejene izložene predmete, misliš, da je to iz-
ložba umetnega obrta, kakoršne se sedaj vidi po
svetovnih mestih; ako pa čitaš napise na predmetih,
spomniš se hitro, da tu nima prostora sebična trgo-
vina, nego da so to le darovi otrok svojemu očetu.
Največ predmetov je za cerkveno bogoslužje, kter se
je naštelo 15.000 kazul, 30.000 štol, 40.000 alb,
100.000 humeralov, 9000 kelihov, 500 moštranc, 20
zvonov; dalje 800 škofovskih prstanov, mnogo ško-
fovskih miter, pastoralov, altarnih svečnikov itd. Tu
so tudi pravi darilniki (altarji), od katerih je skoraj
najlepši iz regenburške škofije. Pod krasnim balda-
hinom visi velika altarna slika, predstavljajoča Mater
B., ki drži na kolensih nebeško Dete. Krasen križ, 6
svečnikov, zlat kelih, dragoceno pregrinjalo, bogato
vezana mašna knjiga, so predmeti, pred kojimi stoji
neprestano večja množica občinstva.

So pa tudi drugi raznovrstni predmeti. Izname-
nita je ura, narejena po glasoviti mestni uri v Aug-
burgu. V gornjem delu stoji kip Vzveličarjev, ob 12.
uri pridejo iz notranje ure dvanajsteri apostoli; ko
pridejo do Vzveličarja, poklonijo se mu, on pa jih
blagoslovi z desnico. Mej tem takrat trikrat zapoje
petelin na strani. V dolnjem predelu stoji smrt, ki
tolče po zvončku z jedno roko četrti, z drugo ure.
Vsi ti kipi so od lesa lepo izrezani. Razstavljeni so
tudi pridelki: vino, olje, sladkor; iz rojstnega
mesta je dobil papež žita, ovac, kozá in teličev. Mi-
sijonarji iz Azije so poslali predmete ondašnjega ob-
rta in kože divjih živali.

Najdragocenejše darove so sv. Očetu poslali ce-
sarji, kralji in veliki bogataši. Vzvišena naša vladar-
ska hiša je sijajno zastopana. Nj. Veličanstvo cesar
in kralj je poslal dragocen križ od zlata umetno iz-
delan, okrašen z velikimi briljanti, biseri in svetlimi
safiri. Razven tega je poslalo Nj. Veličanstvo 1000
butilij tokajskega vina iz l. 1821. Nj. Veličanstvo ce-
sarica in kraljica je poslala krasno in dragoceno ka-
zulo, zlatom in svilo vezeno, biseri okrašeno. Cesar-
jevič Rudolf in ostali nadvojvode so darovali papežu
relikviarij v obliki velike knjige, koje platnice od
srebra so okrašene z briljanti, safiri, rubini in smarag-
di. Na prednji platnici je križ, pod njim kipi Matre
B. in 4 evangelistov, vsi od srebra. V te platnice je
vezanih 6 listov, od kojih vsak ima relikvije svetnik-
kov za dva meseca. Delo je volike umetniške vred-
nosti.

Cesaričinja Štefanija z gospemi mesta Dunaja
so poslale krasno albo s starimi mletaškimi čipkami
posebne vrednosti. Druge nadvojvodinje so darovale
krasno kazulo, vezeno lastno roko.

Umrli nemški cesar je poslal papežu mitro, na
kateri se bleste briljanti, rubini, safiri, smaragdi, a-
metisti, vseh skupaj 72. Španjska kraljica je darovala
papežu zlat prstan z velikim safirom, koji okrožuje
12 velikih briljantov, a na vsaki strani prstana zopet
po več briljantov.

Turški sultan je daroval zlat prstan z briljan-
tom izvanredne velikosti in lepote, najlepši v izložbi.

Dragocen dar je poslal braziljanski cesar, nam-
reč naprsni križ od samih briljantov s šestimi veliki-
mi safiri. Braziljska cesarica je dala krasno nasli-
kati triptihon, predstavljajoč tri prizore iz trpljenja
Kristusovega; agonijo v vrtu, gljč človeka in razpetje
na križ. Okviri okrašeni so z biseri in dragim kame-
njem. Poleg tega je cesarica ustanovila odbor gospá
v Braziliji, ki so v spomin papeževe zlate maše od-
kupile 250 sužajih. V resnici plemenito delo.

Angleška kraljica je poslala papežu v dar vrš
s posodo za pranje rok pri sv. maši oba dela od su-
hega zlata.

Nenavadno v svoji vrsti delo je dobil papež od
portugalskega kralja. To je velik kelih od suhega
zlata z izvanredno bogato ornamentiko. Podnožje je
okrašeno arabeskami, kipi in simboli. Okoli stebila se
dvigajo stolpiči gotskega sloga v treh vrstah jeden
nad drugim. Časo okrožujejo kipi 12 apostolov. Iz-
delan je po nekem starem kolihu, ki je v kraljevski
zakladnici v Lisabonu.

Ali najdragocenejši dar je dobil papež od pred-
sedaika kolumbijske republike v južni Ameriki. To
je naprsni križ, sestavljen od samih velikih briljan-
tov, svetlih ko zvezde. S tem križem si je okrasil
prsa sv. Oče pri zlati sv. maši. Strokovnjaki trdijo,
da je ta predmet najdragocenejši na celi izložbi. Go-
spodje v Bagodi, glavnem mestu iste republike, da-
rovali so štolo od srebernega brokata, na kateri je
14.800 bisorov, 800 smaragdov in 340 diamantov.

Podoben križ od briljantov poslal je vojvoda
madridski (Don Carlos). Napravljjen je v Florenoi;
veščaki ga cenijo na 50.000 frankov.

Mesto Pariz je poklonilo papežu sijajen dar,
kikrono (tiaro). Narejena je od srebrnaga brokata in
gosto posejana z biseri, diamanti, safiri, rubini in sma-
ragdi. Na vrhu je zlato jabelko, in na njem blišči se
križ od briljantev. Prekrasen predmet.

Američani slove po svoji praktičnosti, in to je
dokazal predsednik zjedinjenih ameriškkih držav. Po-
slal je papežu lepo vezan prepis ustave Zjedinjenih
držav. Ta ustava daje katoliški cerkvi popolno svo-
bodo. Predsednik je hotel reči papežu, da bo ista
ustava tudi v prihodnje ondi veljavna. Vidi se, da
severni in južni Američani imajo jako različen pojem
o „praktičnosti“. To je glavnimi črtami sestavljena
slika vatikanske izložbe. Ko bi vse pojedine predmete
hoteli le naštet, morali bi dobre štiri ure, izložbo
malo pozorneje pregledati. Velika je vrednost teh
darov, a sv. Oče je dobil znatne svote tudi v goto-
vini, ter se po priliki računa, da vsa vrednost preseže
svoto sto milijonov frankov. Kot stipendij za zlato
mašo je izročil sv. Očetu glavni jubilejski odbor 2½
mil. frankov. „Sl.“

Dopisi.

S Krasa, na veliki petek. (Različnosti).
Doznali ste uže, gospod urednik, da je podružnica
sv. Cirila in Metoda za sezanski kraj splavala — vsaj
časasno — po vodi. Volja je sicer bila dobra, a

manjkalo je potrebne enerzije, da bi se koristno podjetje bilo izvršilo. Vabilo, katero so prejeli vsi učitelji sežanskega okraja, da bi sodelovali pri ustanovitvi podružnice sv. Cirila in Metoda za sežanski okraj, glasilo se je takó - le:

Blagorodni gospod!

Poblaščen v to od slavnega vodstva družbe Sv. Cirila in Metoda, da ukrenem potrebno v svrhu ustanovitve podružnice navedenega društva se sedežem v Sežani, obračam se do Vašega blagorodja s prošnjo, da blagovolite, kakor Vam dopušča Vaš delokrog stopiti v dotiko s probujenimi prvaki Vašega okraja kakor tudi z drugim ljudstvom ter razložiti istim namen društva Sv. Cirila in Metoda z ozirom na nevarnost, ki preti slovenskemu šolstvu na jezikovnih mejah in s tem slovenskemu narodu sploh ter spodbujati iste, da pristope kolikor mogoče mnogobrojno podružnici, ki se osnuje v kratkem v Sežani.

Udnina, ki znaša 1 gold. na leto, je takó skromna, da Vam je lahko nabrati primerno lepo število udov, ako se hočete žrtvovati le količkaj najpotrebnejšemu i najkoristnejšemu društvu, koje deluje sedaj v Slovencih. Da bodete to storili, o tem sem prepričan, ker poznam Vaše demó in rodoljubje in še posebno vnemost za Vaš stan, ki je posvečen narodnej prosveti.

Kdor ne more žrtvovati enega goldinarja, naj se zaveže uplačati v podružnično blagajnico vsaj 10 kraje, na leto, s čimer postane podpornik društvu; a v prvi vrsti prosim Vas, da pridobivate letnikov.

Da Vam olehčam Vašo nalogo, pošiljam Vam knjižico, iz koje lahko posnamete vsa pojasnila kojih Vam je treba.

Pri nabiranju udov paziti Vam je na to, da sprejmete le take, o kojih ste prepričani, da bodo lahko uplačevali svoje doneske, ker bi bili udje, koji ne plačujejo redno doneskov le v kvar rednemu poslovanju in uspešnemu delovanju.

Imenik nabranih udov blagovolite mi poslati preje ko mogoče, naj kasneje pa do srede prihodnje, ker mislim sklicati ustanovni zbor uže drugo nedeljo t. j. 26. t. m. in sicer v Sežano, kar naznanim še posebe.

V imeniku prosim blagovolite naznačiti točno uda ime, priimek, krstno ime še živega ali umelega očeta, kraj v kojem stanuje in hišno število.

Nagovarjajte ljudi, da se udeleže ustanovnega zbora v Sežani kolikor mogoče mnogobrojno. Na imenik naj se podpiše ali podkriža vsak sam, da je bolje zavezan.

Nadejaje se da bodete kolikor mogoče pomogli v to, da se podružnica Sv. Cirila in Metoda v Sežani postavi na krepko noge okraju Sežanskemu v čast a narodu v korist sem sé srčnim pozdravom in z odličnim spoštovanjem Vam udani

V Sežani 10. junija 1887.

Vsled tega so učitelji storili svojo rodoljubno dolžnost in nabirali udov. Vkljub temu ni prišlo niti do tega, da bi se bil sklical obljubljeni „ustanovni zbor“. Vsa stvar je nekam zaspala, ali prav za prav ni zaspala, ker še zdaj marsikateri učitelj dobiva po priporočilih kmetih p o d n o s, češ: „Razlagal si nam o potrebitosti družbe sv. Cirila in Metoda, vpisali smo se vanjo v lepem številu, a zdaj ni več o vsem tem ne duhu ne sluha!“ Naravno, da taka očitanja učiteljem niso po volji, ker oni niso zakrivil, če iz te moke ni bilo kruha.

„Edinost“ je imela prav, ko je pred nekolikimi tedni izjavila, da se čudi, da takó velik kraj, kakoršen je Sežana, kjer biva toliko narodne inteligencije, še zdaj nema svoje podružnice sv. Cirila in Metoda. Mislili smo, da bode ta „Edinost“ namig kaj pomagal. Zaman! Ne gane se nikdo. „Pooblaščenec“ molči — drug pa ne stopa na njegovo mesto, da bi izvršil to, kar je pooblaščenec opustil, védi si ga Bog, zakaj. In vendar ima Sežana célo vrsto rodoljubov, izmej katerih bi se kdo léhko z vspehom priprijel našemu narodu prekorignega delal Nadejati se je, da se to vsaj po veliki noči izvrši in da s Kristom vatane tudi potrebna podružnica sv. Cirila in Metoda za sežanski okraj! — Ker uže govorim o kraškej našej metropoli, bódi mi sloboda, da vprašam; zakaj se ne razpiše tamošnja n a d u č i t e l j s k a služba? — Dokaz, da se šolski zakoni razlagajo po volji nekaterih mogočnikov... O čudnih šolskih razmerah na Primorskem bodemo govorili pezneje. „W a h r h e i t g e g e n Freund un Feind!“ pravi Schiller! — Prijatelj resnice in pravice.

S Kmetov, 4. aprila. — Pregovor pravi: „Kmet je opazovalec“. Prav takó; a pogosto opazuje le, kar ga v oči bode, da lahko zmaja z ramo, češ, vendar le nisem zadnji!

Zapazivši pa napredek, se ne zmeni dalje, mende: ha — saj lahko — ko je s čim. Prav tak slučaj imamo na naši deželni kmetijski šoli; slov. oddelek. Često sem naletel na dopis, ki je bičal vodstvu, omenjal slabo stanje, slab vzgled itd.

Zadaj se nihče ne oglaš, ko je kljub ostri zimi in dolgemu deževju, že vse obdelano, vinogradi vzorno napravljeni, trte povezane, drevje očiščeno

zelenjava kinča gredice, žival čvrsta i zdrava, sploh vse v pravem redu, nadejno za razni pridelek, ako blagoslovi še Vsegamogočni. Koliko sadnih drevčec na razpolago, a vendar se le redki oglaš! Nesrečni izgovor: „Kedaj donese sad, ga ne učakam!“ Prijatelj moj, ako ostaneš tega mnenja, tudi tvoj sin ne učaka sadu.

„Glej stvarnica vse ti ponudi,
Le jemal' od nje ne zamudi!“

Z Bolškega, 31. marca. — Dopisnik iz Bolca v zadnji števil. „Soče“ omenil je, da so se delale na novo mesto v starodavni Koper odhajajočemu gospodu sodniku Jakopiču razne ovacije. Prav je, da se časte može, kateri so časti in spoštovanja vredni. Bivši naš velečislani gospod sodnik pridobil si je za časa njegovega tukajšnjega službovanja vsestransko spoštovanje ter je bil zavoljo vsestranskih lepih lastnosti v obče jako priljubljen, razen nekaterim mogotcem, kateri pa za narodno stvar niso prav nič mogočni. G. sodnik Jakopič je kazal takim mogotcem, da tudi pri sodnji niso oni nič bolj mogočni, kot drugi revni in pohlevni ljudje, ki imajo pravico in resnico na svoji strani.

Ko se je zvedelo, da nas zapusti priljubljeni gospod sodnik, zdihnil je marsikdo: „Skoda; bil je dober gospod in pravičen sodnik. Res bil je dober gospod, pravičen sodnik in pravi pošteniak.“

Na večer pred odhodom zbralo se je k banketu v čast odhajajočemu gosp. sodniku mnogo gospode raznih stanov. To je bil lep večer slovesa, ki bode vsem ostal v spominu. Drugi dan sprejelo je do deset kočiji gospoda odhajajočega sodnika do Serpenice, kjer so se poslovili z vošilom, da bi ga milostljivi Bog obranil mnogaja leta v prospah resnice in pravice tudi med brati Istravi.

N. N.

Pod Predelom, dne 1. aprila. (Imamo ga! Plosk!) „Če mi ne dajo glasú, tožil jih bom, kaker...“ Vsled tega, vsled krmiljavega postopajuja kimalcev in drugih neznajnikov (t. j. nemožkih, da si oženjenih ljudij) pa vsled tega, ker si je dotični sam svoj glas pritisnil, bil je vzdignjen na visoko mesto našega župana, Mart. Č. s 6 glasovi od 11. Vsa čast, kolikor je zaslužil! Klobuk z glave!

O njegovem nadobudnem delovanju pisala bode dalje naša „krajna kronika“. Za danes imam omeniti le deviški njegov govor, htel sem reči, njegovo 1. dejanje. Velikonočni ponedeljek si je domislil: naj napravim danes ples, da pokažem, kedo sem. In razbijalo se je, cepetalo in tulilo ter lusvalo z durimi blizo cerkve in duhovnišča čez polnoč!

Ma bravo, župan! Škoda le, da ne znate 5. cerkvene zapovedi! Kaj pa §§. 27. in 34. „Obč. reda“? To ti bo odslej vzorna krajna policija pri nas! Ali hočete našega župana v nižavo, kjer radi plešete? damo ga dober kup!

Pa spet mi ne gre v glavo: Kako je mogel vsprejeti mož uradovanje, še predno se je rešil rekurs, predno je prisegel po §. 23. Obč. reda? Sami čudeži!

Možem, ki so ga volili, bode to vsaj tri leta dolga — čast!

Politični razgled.

Da Slovani dosežemo narodne pravice v ustavnej naši državi s postavnimi sredstvi, ni več dvomiti; le boriti se moramo za nje stanovitno korak za korakom, kakor so se morali boriti drugi narodi. — V poslednjem listu smo omenili, da je pravosodno ministerstvo naročilo najvišjemu sodnemu dvoru, naj se posvetuje in potem predlaga, kako bi se tudi pri ti najvišji sodni stopnji moglo zadostiti narodni enakopravnosti. Najvišje sodišče se je na to izrazilo, da v to sverho treba osnovati senate za vsako narodnost ter nastaviti uradnike in dostojanstvenike večje dotičnih jezikov. — Ta izjava je zopet hudo razburila Slovanom sovražne duhove, kakor navadno vsaka Slovanom priznana pravica.

Da se Slovani v Avstriji ne bojujejo za svoj obstanek brez uspeha, kaže nam tudi to, da so pri poslednjih volitvah uže tudi na Dunaji Čehi z nekaterimi Nemci vzajemni spravili v mestni zastop dva prava Čeha. Se ve, da to liberalne Nemce silno grize; a kaj jim pomaga — „Slovan gre na dan!“

Domache in razne vesti.

† Dr. Valentin Zarnik.

Slovenija izgubila je zopet enega najboljših sinov svojih. Velikega petka popoldne umrl je v Ljubljani poznati rodoljub dr. V. Zarnik za vodenico v 51. svojem letu. Ranjkega moramo prištevati onim, ki imajo največ zaslug za narod slovenski; bil je vedno pri vseh narodnih društvih in podjetjih glede gnotne in duševne podpore med prvimi. Kot dober govornik je bil o svojem času res „dobrodejni olje v pusta koleca kranjskega deželnega zbora“, sosebno da je pobijal in brzdal neslane in razposajene govore sovražnega D.

Dr. Zarnik je bil iz dijaških let najboljši prijatelj našega slavnega Erjavca in Levstika in veskoti najiskrenejši rodoljub slovenski. Zato pa ostane spomin njegov večni v zgodovini slovenski.

Bog mu daj večni pokoj!

Vladika Strossmayer nam je izvolil poslati naslednjo zahvalnico, da jo objavimo:

Prigodom evetkovanja zlatne moje mise primio sam najsijajnih dokaza ljubavi i štovanja od drage braće naše Slovenaca, da upravo neznam načina, kako da im se dostojno zahvalim. Občina za občinom žurila se je, da me imenuje častnim svojim občanom; društvo za društvom hitilo je, da me izbere častnim svojim udom, a prijatelji opet požurise se, da mi što srdačnije čestitaju moje govorno. Ja im se svima ovim javno i ponajtoplije zahvaljujem i molim ih, neka mi oproste, što im se svakomu posebice ne zahvaljujem, buduće mi je to nemoguće radi moga odlaska u Rim.

Bog dragi blagoslovio, štito i čuvao krasnu našu Sloveniju i čestitu braću našu Slovence! Bog dragi dao, da ona ljubav i onaj vez, koji se je već toliko puta a osobito ovom zgodom med rodjenom braćom Slovenceima i Hrvatima toli nježnim i čvrstim pokazao, nikada ne oslabi! Srđcem i dušom jur smo jedni. Sa bratskom ljubavju

Strossmayer, biskup.

U Djakovu dne 3. Marcja 1888.

Pirhi za društvenike „Slovenskega jez“ v Brdih. Med te se šteje: I. pismo prevzvišenega gospoda Strossmayera, škofa v Djakovu, katero se tako glasi: „Velečienjeni Gospodine! Zahvaljujem se ovem ponajtoplije slavnemu društvu „Slovenskomu jez“ v Brdih“ kako na izkazanoj mi počasti imenovanja za prvoga počastnoga svoga člana, tako i na pripisanoj mi čestiti o zlatnoj mojoj misi. — Bog dragi blagoslovio slavno društvo „Slovenski jez“, i sve uredne njegove članove svakim dobrom obilno nadario!

Bog dragi dao, ter slavno društvo „Slovenski jez“ na medji izmed slovenskoga i laškoga svieta sačuvalo v krasnom narodu slovenskom čisti jezik slovenski, liepe njegove običaje, poznate njegove krieposti i prokušanu pobožnost njegovu! Još jednom: Liepa hvala i Bog blagoslovio! Sa bratskom ljubavju.

Strossmayer s/r. biskup.

U Djakovu dne 26. ožujka 1888.

To krasno pismo došlo je predsedniku na Velikonoh. II. prišteje se k pirhom odgovor veleslavnega deželnega odbora na prošnjo „Slov. jez“ glede podpor, ki naznanja predsedništvu, da je deželni odbor, ker so podpornega odbora nabrani zneski uže drugim oččinam razposlani, odstopil prošnjo slavnega društva visokemu o. k. namestništvu v Trstu, da bi ono blagovolilo pri razdelitvi državne podpore, ako je mogoče ozreti se tudi na briske občine.

III. se šteje med pirhe nova knjižica: Glasi „Slovenskega jez“, katere obsega važnejše peticije društva, njegova „Pravila“, društveni imenik, njegovo „Budnico“. To knjižico prejmejo plačujoči društveniki brezplačno, neudje pa za 15 kr., pri društvem predsedniku v Gradnem ali po opravniku „Soče“ v Gorici. Naj bi vsi ti pirhi dobro tekli! „Slovenskemu jez“ in njegovim podpornikom!

A. Z.

P. n. čestitim naročnikom Soče. Današnji list smo ustavili še le onim gospodom, od katerih ne upamo dobiti večletne naročnine z lepa; poslali pa smo ga še onim, ki so znani kot zavedni narodnjaki in upamo, da so nam toliko naklonjeni, da vsaj do prihodnjega lista poravnajo svoj dolg.

Pri tej priliki prosimo tudi one naročnike, kateri nam za letos niso še nič poslali, naj blagovolijo nemudoma nam poslati naročnino za prvo poluletje.

Opravništvo „Soče“.

Za Hribarjev spomenik je bilo pri zadnji veliki besedi v našej čitalnici dohodkov blizu 120 gl. Po odbitih troških upa odbor uporabiti za spomenik okoli 100 gl.

Slovenska čitalnica goriška bode praznovala 29. t. m. svoje 25 letnico. Za to priliko priredi jako zanimivo slavnostno besedo. Pela se bota mej drugim veliko zboru Ipravčev „Kdo je mar?“ in Foersterjev „Venec Vodnikov“, oba z vojaškim orkestrom. Sodelovati so ubljubili pevski zbori iz Kanala, Kozane in Prvačine. Tako upamo torej videti isti dan na odru naše čitalnice močan in mnogobrojen pevski zbor (50—60 pevcev in pevk). Nadejamo se pa tudi, da nas Slovenci z dežele osobito pa še zastopniki drugih čitalnic z Goriškega počaste s svojim dohodom v obilnem številu.

Vabilo. Goriško telovadno društvo „Sokol“ priredi v dvorani Tom. Kranjca pri Catterini-ju (dne 2. aprila t. l. točno ob 6. uri popoldne svoj letni občni zbor se sledečim sporedom: 1. Pozdrav staroste in odborovo poročilo o društvenem delovanju. 2. Sklep računa za l. 1887. 3. Proračun za l. 1888. 4. Volitev treh pregledovalcev društvenih računov. 5. Volitev društvenega odbora: staroste in 6 odbornikov. 6. Volitev razsodnikov. 7. Eventualni predlogi. Po občnem zboru godba, petje in ples. Vstopnina (za ude „Sokola“ 10 kr., za neude 25 kr. V Gorici, dne 4. aprila 1888. K obilni udeležbi vabi odbor.

Izjava. Obžalujemo, da smo bili v 43. številu „Soče“ p. l. o gospodu M. Furlaniju, trgovcu na Kornu objavili vest, katera se ni uresničila in jo s tem preključujemo.

Dirka na Rojicah bode kljubu deželni in mestni podpori kmalu preživela svojo dobo. Velikonočni ponedeljek je bilo letos že mnogo manj gledalcev nego lani; dirjači so bili domači, katere skoraj vsaki dan vidimo po Gorici dirjati, da marsikoga groso obide, ko vidi nevarnost, da bi konj koga na tla podrl. Nadejamo se, da bode naše ljudstvo kmalu imelo dovolj razuma za kaj resnejšega, nego je dirjanje par konj.

Ponočevanje v našem mestu postalo je jako običajno. Čuje se po cele noči petje in ukanje po ulicah. Ali pristava to Avstrijskej Nici, koder se morajo bolelni ljudje po noči naspiti. Ali ne more policija prepovedati to javno motenje? Ali ni po noči straž, koje bi ponočnjakom branile pobijati znanke naz prodajalnic i. t. d. in iste premenjavati? Govorilo se je, da vse to delajo dijaki višjih razredov tukajšnjih srednjih šol in neki višesolci. Sosebno laški prebivalci neke ulice vedno tožijo vjenemjtu. laških listov, da slov. dijaki kalijo ponočni mir, a dognalo se je, da to je laž, s katero oni svojo narodnost zagovarjajo. Naj kali ponočni mir kedor vže koli, mora se to odpraviti v čast mesta.

Redka slovesnost bode prihodnjo sredo v Drežnici na Tolmuskem; trije zakonski pari obhajali bodo ob enem zlato poroko. Med temi je Josip Gomilščik, po domače Kapitan in njegova soproga. Tako dolgemu življenju tih zakonskih parov je gotovo pripomogla prava zakonska vzajemnost in dober kroški zrak.

Vabilo na veselico, katero priredi sezanska čitalnica na belo nedeljo dne 8. aprila 1888. v dvorani hotela „Tri krone“. Razpored. 1. H. Volarič: „Za dom“, zbor. 2. Deklamacija. 3. „Na straži“, zbor z bariton solo. 4. Kocijančič: „Danes tukaj, jutri tam“, zbor. 5. „Zamujeni vlak“, veseloigra v petih dejanjih. Svira česki kvintet. Ustopnina 60 nvč. za osebo. Začetek točno ob 7^{1/2} zvečer. K obilnej udeležbi vabi Odbor.

Vabilo na XXIII. redni veliki zbor „Matice Slovenske“ v sredo 18. aprila 1888. l. ob 4. uri popoldne v mestni dvorani. Vrsta razpravam: 1. Predsednikov ogovor. 2. Račun o društvenem novem gospodarstvu v dobi od 1. jan. do 31. dec. 1887. l. 3. Volitev treh računskih presojevalcev. (§ 9. a. dr. pravil). 4. Proračun za l. 1889. 5. Letno poročilo o odborovem delovanju v dobi od 1. aprila 1887. do 1. aprila 1888. l. 6. Dopolnilna volitev društvenih odbornikov. V sled smrti, odpovedi in po §. 12 dr. pravil imajo letos izstopiti iz odbora: Gg. † Einspieler Andrej, dr. Jare Anton, Kaspert Anton, Majciger Ivan, Pleteršnik Maks, Šuklje Franc, Vilhar Ivan, Zupančič Vilhald, dr. Zupanec Jernej in Žolgar Mihael. V odboru pa še ostanejo: Gg. Cigale Matej, dr. Dolenec Hinko, Flia Ivan, Grasselli Peter, dr. Gregorčič Anton, Gregorčič Simon, Hubad Franc, Kermavner Valentin, Kersnik Janko, Kržič Anton, dr. Lampe Franc, Levec Franc, Marn Josip, dr. Poklukar Josip, dr. Požar Lovro, Praprotnik Andrej, Raič Anton, Robič Luka, Senekovič Andrej, Stognar Feliks, Svetec Luka, Šubič Ivan, Suman Josip, dr. Sust Ivan, dr. Tavčar Ivan, Tomšič Ivan, Vavru Ivan, Vodusek Matej, Wiesthaler Franc in Zupančič Anton. Vsaj 16 odbornikov mora po §. 12. dr. pravil navadno bivati v Ljubljani. Izstopivši smejo biti zopet voljeni. Pri volitvi odbornikov in izotaku pri volitvi treh računskih presojevalcev (§. 3. točka) se vstavajo tudi volilni listki tacih društvenikov, ki sicer niso mogli priti sami k zboru, ki so pa vendar volilne listke poslali od-

boru z lastnoročnim podpisom tako, da ni suma zaradi kake prevare. 7. Samostojni predlog odborov: Redni veliki zbor naj sklone, da se ima §. 36. opravilnega reda, ki se je doslej glasil: „Tajnikovo službo odbor po razpisu oddaje za tri leta“, spremeniti in glasiti v prihodnje tako: „Tajnikovo službo odbor po razpisu oddaje praviloma na tri leta (§. 13. mat. pravil). Ako se je pa odbor po večletnem tajnikovem službovanju uveril o njegovi popolni sposobnosti, sme ga tudi brez razpisa potrditi za daljšo dobo“. 8. Posamezni predlogi in nasveti. (Prav. §. 4. a.) V Ljubljani dne 27. marca 1888. Predsednik: Josip Marn. Odbornik in blagajnik: Ivan Vilhar.

„Neposredni davki“. S tem naslovom izdal je g. R. Šinac pred dvema leti važno knjigo za one, ki imajo z davki opraviti. Jako koristna je posebno davkarijskim uradnikom, županom in njihovim tajnikom, da loži pouče davkoplačevalce in da jim loži narejajo slovenske pravilne vloge v davkarijskih zadevah. Ko je g. Š. to knjigo spisoval, je bil še prigljudnik (kontrolor) v Tolminu (pred v Boleu), kjer je ljudstvu zaradi uljudnosti in dobrohotnega poučevanja v davkarijskih zadevah v blagem spominu. Po izdavi te knjige dobil je bil od ministerstva za svoje delovanje pohvalno pismo. Kmalu potem pa je bil imenovan davkarjem ter prestavljen v Mali Lušinj. Pred dvema meseci je bil zopet prestavljen v Rovinj. Kedor želi imeti knjigo „Neposredni davki“, jo lahko dobi od g. spisatelja po opravištvu „Soče“ za 1 gl. ali pa pri knjigarji Wokulatu v Gorici.

Velikonočne pesmi zložil in prečesitemu gospodu Adolfu Harmelju, župniku v Šebreljih hvaležno poklonil Janez Laharnar, organist na Št. Viški Gori; (posta sv. Lucija). Cena 40 kr.

Dobra cerkvena pesem mora imeti zvezo izrazne melodije v prvi vrsti tudi dobro harmonijo. Prvi glas, dasi najvažniši, ne sme prevladati drugih glasov, temveč vse se mora ujemati v gladko in tekočo skupino.

Tej zahtevi v polnej meri zadostujejo zgorej omenjene pesmi, katere niso zavite, zapletene, metafizične in meglene, ampak lahko razumljive; so pa tudi živahne, jedrnate in pobožne; v njih vse nekako živi, vse se giblje, vse govori in odgovarja, da se človeku zdi, kakor bi vse v resnici videl in slišal, kar tekst pové. Harmonizirano so te pesmi izvrstno. Skladatelj znal se je ogibati kvartsektakordov, septim in sentimentalnih non, kakršnih mrgoli slovenska glasba, ki se datira iz časov, ko so naši pradedje nosili še „a longa lasulje“. Zvezek obsega 7 velikonočnic; 6 za mešani zbor, zadnja pa je zložena sestavno, za moški zbor. Za dodatek je pesem „Ti si Peter“, za sopran, alt in orglje. Ta pesem je zložena umetno; podobna je Kánonu.

Glede vpeljave dominantne septime so teoretiki različnih mnenj: Nekateri trdijo, da se sme vpeljati kjerkoli nepriljavljeno, a najodličniši harmonijoslovec E. F. Richter trdi, da se septima 10 takrat lepo glasi, ako se s temeljnim basom v protigibu (motus contrarius) uvede. To poudarjajo tudi glasheni profesorji Türk, Widmann, Em. Al. Foerster in Kühmstett. Po takem bi bila v 3. taktu med altom in tenorom ta napaka, ki je, se ve da, tako malenkostna, da jo pišejo najodličniši mojstri.

Izgodne pesmi, ki imajo poleg notranje svoje vrednosti pri sklepih še prav lepo v kontrapunktiki izvršeno Allelujo, iskreno priporočamo in želimo, da si jih omisli vsak slovenski organist.

Ruski jezik in Madjari. Profesor slavistike na univerzi v Budapešti dr. O. Ašbot začel je učiti po dvakrat na teden jezik — ruski. Hitro je imel slušateljev nekaj sto, da je ogromna dvorana postala premajhna. Zagrebški list „Srbobran“ pa pristavlja k temu: Radovedni smo, kaj poreče k temu nemško in madjarsko novinarstvo, ki je letošnjo zimo pitalo z veleizdajniki poslance dalmatinske, ki so hoteli uvesti ruski jezik za obligatni predmet v srednjih šolah. „Kroměřížské Noviny“ pa pravijo: „Ako bi na Češkej univerzi v Pragi toliko slušateljev poslušalo jezik — ruski (kar bi sicer moralo biti!), hitro bi ti listi denuncovali slušatelje za — veleizdajnike. — No Nemci in Madjari že smejo!

127 let star kmet, Josip Mor, umrl je v Brumovu na Moravskem, zapustivši 14 otrok, 32 unukov, 15 prauukov in 3 prapraunuke. Jeden njegov sin ima tudi že 102 l. Bil je vedno zdrav, a šele pri 122 letu je začel rabiti očale. Umrl je od kapa.

Popravek. Svoje poročilo v zadnji številki „Soče“ o občnem zboru „Goriške podružnice sv. Cirila in Metoda“ moramo popraviti v tem smislu, da načelnik podružnice je bil izvoljen g. Vekoslav Spinčič, a namestnik mu g. Matej Lazar. Podružnico samo pa zopet priporočamo vsem zavednim Slovincem, ki ljubijo svoj narod.

MARTIN POVERAJ,
civilski in vojaški krojač.

BOGATA ZALOGA
VSAKOVRSSTNEGA SUKNA

ter
izdelanih suknenih oblek

in sicer po naslednjih cenah:

spomladanske in letne obleke od gl. 8 napej	
„ „ jopiče „ „	4.50 „
„ „ hlače „ „	2.50 „
„ „ suknje „ „	9.— „
salonska obleka „ „	25.— „
obleke za deklice in dečke „ „	1.30 „
plašči za dom in za dež „ „	9.— „

Naročila se po želji izvršujejo po najnovejšem kroj za vsak stan in po poštenu ceni.

Uzorec se pošiljajo po zahtevanju na ogled.

V Gorici, na Travniku, nasproti vojašnici.

KMETOVALEC

je edini slovenski, gospodarski list s podobami, ki izhaja dvakrat na mesec na celi poli. In prinaša poljedelsko, živinarsko, vinarsko in drugo članke, gospodarsko novice ter daje naročnikom svojim dobre gospodarske svete. „Kmetovalec“ stoji na leto 2 gl., za gg. učitelje in knjižnice ljudskih šol pa le 1 gl. Naročniki, ki vstopijo med letom, dobe vse izišle številke tistega letnika.

KMETOVALEC.

VRTNAR

je list s podobami, ki prinaša sadjarske in sploh vrtnarske članke in izhaja dvakrat na mesec. „Vrtnarja“ dobe naročniki „Kmetovalca“ zastoj.

Na drobno in na debelo.

Jožef Culot

v Gorici v Raštelji;

obilna in mnogovrstna zaloga norimberških, galanterijskih, malih reči in igrač.

Največi izbor blaga za raznoščeke (havzirarje) kramarje, čevljarje in krojače, potem molkov, svetih podob, roženkrance itd.; priporoča svojo veliko zalogo ured ali lepotečij, tapicerij, olupševalnega papirja kakor tudi zlate in srebrne podlega za mrtvaške truge po fabričnih cenah veliko zalogo sveč in veliko zalogo čevljev vsake sorte za male in velike cene in može itd.

POSEBNOST

VRTNA SEMENA

vske vrste in gotove dobrote.

Cene tako nizke, da se ni bati tekmovanja.

Na debelo — na drobno.